

Excel·lentíssima Mare de Déu de la Riera, Alcaldessa d'Honor de les Borges del Camp, autoritats, borgencs i borgenques, molt bona nit a tothom.

És una gran emoció poder-me adreçar a Vós aquesta nit tan especial. Una nit que no és només el pròleg d'una festa. És molt més que això. És un acte de poble. Un ritual col·lectiu. Una litúrgia popular que any rere any ens recorda d'on venim, qui som i què estimem.

He volgut començar amb una paraula senzilla: **emoció**. Perquè res del que passa aquí s'explica només amb protocol, amb calendari o amb paraules escrites. Aquí hi passa alguna cosa més profunda. **Una vibració compartida** que ressona i ho travessa tot: el silenci, els fanalets, el foc, la música, els ulls plorosos, les veus tremoloses, la Salve que esclata... i Vós, Senyora, arribant com cada any. Humil i majestuosa.

Avui soc aquí com a convidat. Però deixeu-me dir-vos que aquí, en aquesta plaça i en aquest poble, és molt fàcil sentir-se de casa. I no pas perquè un s'hi conegui molta gent —que també—, sinó perquè la manera com viviu aquesta festa fa que qui l'acompanya se la faci seva. **Això només passa als llocs on la fe i la cultura són una sola cosa. On la tradició no és decorat, sinó identitat. On la comunitat no és una paraula, sinó una pràctica.**

És per això que vull parlar-vos avui, Mare de Déu de la Riera, **d'allò que no es veu, però se sent**. D'allò que, de vegades, passa desapercebut però que, si no hagués existit, avui no seríem aquí. Parlo dels **petits gestos individuals, de passió i de compassió**, que us fan el camí per tornar.

Una borgenca, fa més d'un segle, va imaginar que el vostre santuari havia de renéixer. I va fer possible una nova ermita, digna de Vós i del poble que us estima.

Un borgenc, quan tot semblava perdut, us va prendre entre els braços, literalment, per treure-us del foc. Sense esperar res, sense medalles. **Només perquè van entendre que salvar-vos era salvar la memòria.**

Una altra borgenca, en silenci, us va amagar en una paret d'escala. I com si no n'hi hagués prou amb guardar-vos, hi va encendre una **xinxeta de llum**. Per honorar-vos. Per dir-vos que, encara amagada, **no estaria mai sola**. I, el que és més important, els borgencs i borgenques no perdrien el seu camí.

Aquesta llumeta —tan petita, tan domèstica, tan invisible— és potser la metàfora més bonica de tot el que representa aquest poble: **una devoció senzilla, constant, tossuda i fidel**. Una llum que no demanava que la veiessin. Només que no s'apagués.

I com ells, tants altres.

- Els que han pujat cada any amb el fanalet a la mà.
- Els que han ensenyat als fills a cantar la Salve sense desafinar.
- Els que han fet de diables per il·luminar-vos el camí, sabent que sempre en sortireu vencedora.
- Els que han netejat l'ermita, els que han parat les cadires, els que han cuidat la corona o han afinat els instruments.

Tots ells —potser sense saber-ho— han fet **el miracle més gran: fer-vos present any rere any**. No pas com a figura, sinó com a Mare. No com a símbol antic, sinó com a presència viva.

Com la Mare del Salvador que sou, acolliu-nos amb la mateixa tendresa amb què vau acollir aquell infant que portava la Llum al món. I ajudeu-nos, com feu amb tants i tants cors, a tornar a començar quan calgui. Perquè una comunitat que estima així la seva patrona, **no té por del futur**. Potser sí que canvien els temps, els costums o les prioritats. Però mentre aquesta plaça s'ompli per rebre-us, mentre hi hagi algú que encengui una llum per Vós, **no hi haurà mai fosc del tot**.

I això val, també, per als moments més durs. Quan la història s'esquerda. Quan les flames volen endur-se el que més estimem. Com aquella nit de guerra en què va semblar que tot es perdia, i un gest de coratge va salvar-vos de les cendres. O com avui, en aquest món nostre on encara hi ha pobles que fugen, famílies que tremolen, infants que ploren. Que la vostra llum, Mare, ens recordi que **la compassió ha de ser el primer gest de tota comunitat que es vol dir humana**. Que només des d'ella podrem reconstruir el que la violència trenca. I que la pau i l'amor no es prega només: **es practica, es protegeix i s'estima**.

Avui, Mare de Déu, us rep el vostre poble. I jo, amb humilitat, només he estat el dipositari d'una veu prestada entre les seves veus. Us hem tornat a portar al centre. A la plaça. A casa. I Vós, com cada any, ens heu tornat a portar al cor.

Sigueu benvinguda. I quedeu-vos-hi.

Al temple. Al poble. I a la vida de cadascú.

Visca la Mare de Déu de la Riera! Visca els borgencs i les borgenques! Visca les Borges del Camp!